

29 квітня Ковельський фаховий медичний коледж мав особливу честь приймати гостя — українського військового Павла Подобеду, якого було звільнено з полону 2 жовтня 2025 року.

Захід відбувся за участі представників Ковельського міського центру соціальних служб, а також

фахівця із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб у Ковельській територіальній громаді пані Олени Приступи.

Їхня діяльність спрямована на підтримку військових після повернення до мирного життя, що є надзвичайно важливим у сучасних умовах.

Під час зустрічі Павло поділився своєю непростю історією: розповів про шлях служби, випробування, які довелося пройти, та силу духу, що допомогла вистояти. Він зазначив, що проходив навчання у Великій Британії, служив у складі 25-ї окремої повітряно-десантної Січеславської бригади. Свій бойовий шлях розпочав у Київській області в лавах територіальної оборони, де вперше потрапив у полон, але зумів утекти та повернутися додому.

Згодом, уже у складі Збройних Сил України, Павло вдруге опинився в полоні — цього разу на довгі 2 роки і 10 місяців. Він відверто розповів про складні умови утримання: одноманітне харчування, постійний психологічний та фізичний тиск. Особливо вразили його слова про те, як змінювалося ставлення під час перевірок: «Коли приїжджала їхня комісія — ставало легше: краще годували, менше били. Але щойно вона їхала — усе поверталось знову».

Павло також поділився, що тривалий час перебував у повній ізоляції — майже рік один у камері. Пізніше, під час перевезень, утримання ставало груповим. Окремо він згадав про наглядачів, серед яких були й колишні українці, що перейшли на бік ворога — за його словами, вони відзначалися особливою жорстокістю.

Попри пережите, Павло не втратив віри та мотивації. Він планує продовжити службу, але вже в тилу, а також має амбітні цілі — опанувати кілька нових професій, зокрема стати оператором дронів. Він наголосив, що сучасна війна — це не лише бойові дії, а й «війна дронів» та «інформаційна війна», де знання і технології відіграють ключову роль.

Під час зустрічі він звернувся до молоді з важливим закликом: любити свою державу, не здаватися перед труднощами та впевнено йти до своїх цілей. Також Павло поділився своїми прагненнями боротися з корупцією та змінювати країну на краще, додавши:

«Мабуть, мені і двох життів не вистачить, щоб реалізувати все заплановане».

На запитання студентів про момент усвідомлення повернення додому Павло зізнався, що до останнього не міг повірити у свою свободу, і лише через добу почало приходити справжнє відчуття: він знову в Україні.

Ця зустріч стала важливим уроком мужності, стійкості та незламності духу для всіх присутніх. Водночас вона підкреслила важливість роботи соціальних служб і фахівців, які допомагають ветеранам адаптуватися після пережитого та знайти своє місце в мирному житті.

Історія Павла — це нагадування про ціну свободи та силу людської витримки.

